

PROLOGVS IN VITAM BE.
ATI PATRIS NOSTRI GODEHAR.

DI EPISCOPI HILDENES-

HEIMENSIS.

*Arnoldus
viza scri-
ptor.*

Summæ reuerentiæ decore venerando
Domino meo & Magistro Menghardo,
toto semp deuotionis studio colendo Ar-
noldus spiritu & corpore modicus, quic-
quid p plurali subiectionis debito iure proprius, Hi-
storiã de vita & institutione beatę memorię Patris ac
Pastoris nostri Godehardi Episcopi scripturus, inter
spem & metum anxius diu multumque deliberando
dubitaui; quia me ad eam arduum ac præclarum o-
pus imparem, minusque idoneum, non ignorauit.
Nam, quantum spe & delectatione virtutum, quas
per illum Dominus ostendit, delectatus aduocabar,
tantum multiplici propriæ negligentię conscientiã
& metu territus, retrahebar; donec tandem præce-
ptorum ac fratrum, maximéque beati viri & veri Dei
cultoris Athelberti Abbatis nostri iussis, partim spon-
tè, partim inuitus, obediens tale fastigium attingere
tentauit; tuæque clementiæ, O Præceptor nobilis, se-
cretius offerendum æstimauit; apud quem & pro er-
ratis facilis locus esset veniæ, & pro demendis vel ad-
dendis, promptior, & non suspecta benignitas cau-
telæ; vel saltem indiffamata celeritas taciturnitatis æ-
ternæ. Nec etiam, Pater venerabilis, aut dedignando

mi-

mireris, aut admirando dedigneris, quod tu solus ex generali Pontificum, Abbatum, ac Doctorum Collegio, quasi ad meæ nugacitatis inspectionem specialiter eligaris. Cum & hoc prudēs prædicti monitoris, & impulsoris meâ industriâ prouiderit; maximè, quia tibi pro fidei & dilectionis tuæ merito, eiusdem Patris nostri vita, & ante & post Pontificalem promotionem, præ cæteris semper claruit. Et quia ipse tibi secretius, ac familiarius, exemplo Christi ac Discipuli, quem diligebat, cordis sui arcana, præ cunctis aperuit. Ideoque & me, vt prædixi, imparem, minusque idoneum ad idem opus præsertim impulit, quod per adolescentiæ meæ tempora inter Herueldense & Al-

tahense cænobium, quasi Orosij more, discursitauerim, & primæua eius gesta, à Christi fidelibus & frequèter audierim, & etiam, pro parua adhuc ingenio-
 li capacitate, libèter retinuerim. Dominum ergo, qui secreta cordium intuendo rimatur, testor, me nihil in eius memoriæ laude descripturum, nisi quod aut ipse & vidi & audiui, aut à verè veridicis & etiam probatis agnoui. Maximè tamen cum Alaha studij causa exularem, cuiusdam veterani presbyteri Reignoldi nomine, quem & tu melius noueras, familiaritate & colloquio sæpius vtebar, & si dominus * quâdoque dignaretur, eius veriloqua relatione ad hoc ipsum instituebar; qui certè ei ab ipsa infantia fidei ministerio semper adhærebat, eumq; sacre eruditionis literam primus instruebat; & omnia eius dicta & facta, vsque ad Monachicam professionem, & etiam ad Pontifi-

*Scriptor
Heruel-
densis &
Alahense
Cænoby
in. ola, vel
aduena.*

*Scriptoris
fides.*

* Deus.

*S. Godehar-
di Magister
Alaha.*

calem promotionem, ipse melius nouerat. Sed, & ego solito priscae obedientiae more, si quid forte vel aptum vel ineptum compilare quiuerim, primò sagacitati tuæ merito offerendum decreui; vt certè per te errata corrigantur, hiantia suppleantur, superflua diradantur, necessaria supponantur, & vbi vbi deuiauerim, quod fateor facile fit, stoliditas mea veniã cõsequatur, quæ & contra insultantium irrisionem auctoritatis tantæ defensione muniatur. Cum tamen, Domino teste, pro hoc minimè mouear, si quis me talium elatus irriserit, vel inurbanum quicquam conflasse, verbosius obiecerit, vt tantum studiosis & Deum timentibus simplicem veritatis sententiam construxerim; & his, si forte spiritus Domini inspiratione annuente, post hoc, dum liuor inuidiæ, nubila prætendens, occiderit, prædicti Antistitis actus, & vitam condignâ reuerentiâ, condecorare nouerint & volerint, rerum & temporum certum ordinẽ depinxerim. More siquidem sagacioris canis, qui annuente venatore, vel nutu vel signo emissus, tota die indefinenter, & quasi infatigabiliter laborat, non vt sibi solummodo, quod nec præsumit, prædam arripiat, sed, vt iubentis Domini ludicram voluntatem perficiat, rarum scilicet & insolitum quiddam capiendo, vnde non solum dominus cum suis domesticis festiuus lætetur, sed & superuenturis forte amicis lautioris cænæ iocunditas reseruetur. Huius, inquam, more me libenter laborare profiteor; non vt mihi laudẽ, quam in hoc non mereor nec dignor, acquiram; sed vt vel

modernis vel posteris, sicut prædixi, æternam iusti
 memoriam quamuis indocili taxatione proponam.
 Quare ergo erubescam me canibus, qui certe maiore
 & excellentiorem inter bruta animalia dono, puto
 Creatoris intellectum habent, assimulari, cum nec
 Euangelica illa Cananæa erubuerit, immò & gauisa
 sit, se à Domino canibus comparari, nec etiam Laza-
 rus spretus à diuite horruerit, his lingentibus, conso-
 lari? Nam quantum brutis excellentiores, tantum rati-
 onabilibus sunt propinquiores. Nec saltem super
 hoc fidelium quisque moueatur, quod à prædictis il-
 luforibus fatuitati meæ obijcitur, non decere tam
 præclari ac insignis viri quasi intimam genealogiam
 diffamare, sed magis vt ipsi putant, in laudem eius si-
 lendo celare, cum quilibet sanum sapientes, nõ adeo
 attendant vanam generositatis iactantiam, quam vti-
 liorem diuinæ inspirationis prærogatiuam, quibus
 certè nemo nobilis videtur, nisi quem virtus nobili-
 tare probatur, cum scriptum sit, *Vbi spiritus Domini,*
ibi libertas. Et Propheta dicit. *Dominus pauperem fa-*
cit & ditat, suscitatur de puluere egenum, & de stercore e-
rigit pauperem, ut sedeat cum principibus, & solium
gloriæ teneat. Quod in illo veraciter impletum esse,
 tota sancta Ecclesia teste, describimus, quia eum *per*
vias à Domino deductum rectas, & in conspectu Re-
 gum magnificatum, cum principibus gloriosè con-
 fedisse, & inter principes sapientiam locutum esse, &
 solium gloriæ feliciter tenuisse vidimus. Vnde & à
 nullo fidelium dubitatur, quod modo in sanctorum

*Non debui-
 esse fletus S.
 Godehardi
 obscurita-
 rem nata-
 litium.*

*Nobilitas
 vera ex
 virtute.
 2. Corinib.
 c. 3.
 1 Reg. c. 22.*

Sap. 10.

ordine Sacerdotum coram Christo, procul dubio, lætatur. Si ergò iam friuola loquacitatis mee sententia vltra licitum vel placitum sermocinando processit, quod certe timiditas, omnia etiam tuta timens effecit, tu Pater & Doctor egregie, qui hoc non solù prædicti Præsulis memoriæ, sed & nostræ imperitiæ & debere crederis, & velle; tu, inquam, in quo est & approbandi peritia, & improbandi potentia, quorumlibet oblocutione contempta, sapienter prouideas, vt & inepta & inutilia, æternâ taciturnitate sepeliantur; & profutura, Domino donante, sine adulationis fucò proferantur. Quia, si quid à vero diffidet, non meæ imperitiæ, sed tuæ imputatur incuriæ.

Sed, si forte quid aptius erit, non mea sed tua pars erit, vt quidam se humilians ait. Si quid ab ore placet, laus monitoris erit.

